

Slovenski Prijatelj.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja po pošti
4 fl. na leto.

Št. 7.

15. julija 1864.

XIII. tecaj.

Pridiga za 10. pobinkoštno nedeljo.

(Od lepe ponižnosti; gov. †)

„Vsak, kateri se povišuje, bo ponižan; kdor se pa ponižuje, bo povišan.“
Luk. 18, 14.

V v o d.

Pervi greh, ki se je storil, bil je ostudni napuh. Veliko angeljev se je bilo prevzelo in zoper svojega stvarnika povzdignilo. Bog jim pa tudi prizanesel ni. Iz srečnih nebes jih je zavergel v strašen brezen ognja večnega. Napuh je tedaj iz angelov storil hudiče. Že samo iz tega spoznamo, kakšen veliki greh, kako zopern mora biti pred Bogom, ki ga je tako ostro kaznil. Da bi nas pred tem gerdim grehom obvaroval in nam taisto čednost, brez ktere Bogu dopasti ne moremo, namreč čednost serčne ponižnosti, priporočil, pripoveduje nam Jezus lepo priliko od prevzetnega farizeja in ponižnega colnarja. Imeniten nauk je zapopaden v kratkih besedah Jezusovih, ki pravi: „Vsak, kdor se povišuje, bo ponižan; kdor se pa ponižuje, bo povišan.“ — Oh, da bi si tudi mi ta nauk Jezusov prav k sercu vzeli, pa se tudi ravnali po njem! Alj kaj, da se to vselej ne zgodi! Napuha je še današnji veliko po svetu; malo pa prave, serčne in resnične ponižnosti. Zatorej pa tudi toliko hudega! Da bi vas, ljubi kristjani! svaril pred ostudnim, Bogu in ljudem zopernim grehom napuha in vam priporočil poglobitno čednost — serčne ponižnosti, pokazal vam bom danes: „Kaj je prava, resnična ponižnost in koliko dobrega nam iz taiste izvira, kako nas Bogu in ljudem prijetne dela.“

Poslušajte!

Razlaga.

Ponižnost, ljubi moji! je pot k popolnamosti; brez taiste ni nobene čednosti, in tudi angelci v nebesih, akoravno se v nebeški bliščobi svetijo, vendar le po svoji ponižnosti zadobijo svoj nar lepši kinč. Veliko angelov luči je otemnelo, ko jih je ponižnost zapustila: „V resnici niso obstali“, pravi sveto pismo, „in iz gledanja obličja Božjega so bili zaverženi v kraj strašne, večne teme“. Toliko hudega je prišlo iz gerdega napuha; v toliko nesrečo so padli prevzetni angeli, ker so se ločili od serčne ponižnosti. Zatorej nas pa tudi sv. pismo stare in nove zaveze tako priserčno opominja, naj bi bili ponižni. „Kteri se ponižajo“, beremo v bukvah Joba, „taisti bodo povišani“. — „Napuh človeka pogubí“, govori modri Salomon, „ponižen pa bo milosti dosegel.“ — Ravno v tem duhu govori tudi sv. apostel Peter, ki pravi: „Bog se prevzetnim zoperstavlja, ponižnim pa milost daja. Zatorej se ponižajte pod mogočno roko Božjo, da vas On poviša ob svojem času.“

Kaj je pa prava ponižnost — kakšna mora biti? — Nekteri kristjani mislijo, da so prav ponižni. Kedar v cerkev pridejo, z jezikom prav pobožno molijo in se sveto deržijo; pa po strani se zmirom po drugih ozirajo in taiste v svojem sercu hudo sodijo. Prav ponižno proti nebesom svoje oči obračajo, alj svojega bližnega pa vendar zaničujejo. In če kaki krajcar vbogaime dajo, če kako molitvico več znajo, če kak roženkranc več zmolijo: hitro se pa že za boljše in bolj pravične štejejo, kakor so drugi, in Bog vé, kaj od samih sebe mislijo. Oh ljubi moji kristjani! to pač ni prava ponižnost; kteri tako delajo, naj se od zunaj še tako ponižno deržijo, vendar niso resnično ponižni; ampak prevzetni so, če si ravno ostudni napuh svojega serca zakriti hočejo. Kdor je iz serca ponižen, nobenega hudo ne sodi, ampak celo sodbo le Bogu prepusti, kteri vse naše oserčje pregleda. Kdor je iz serca ponižen, nobenega ne zaničuje, ampak ljubi vsakega po keršansko zavolj Boga, ker je vsak človek, naj bo še tako boren in reven, vendar le božja podobna. Kdor je iz serca ponižen, se zategadel ne bo za boljšega

misli, kakor so drugi, če kak krajcar vbogaime daje ali v cerkveno ladjico položi; ampak misli si ponižno, da vse, kar ima, je od Boga zadobil; torej tudi nič lastnega dati ne more. Kdor je iz serca ponižen, se zavolj svojih molitvic, zavolj drugih dobrih del ne bo za pravičnega imel, kakor prevzetni farizej v priliki današnjega sv. evangelja, in ne bo zategadel se čez druge povzdigoval, kateri toliko dobrega storili niso; ampak s ponižnim sercom bo spoznal, da clovek sam iz sebe nič dobrega storiti ne more, če mu Bog k temu svoje gnade ne dá, s ponižnim sercom bo spoznal, da vse cloveške dobre dela, naj bi še tako velike bile, same iz sebe pred Bogom nobene vrednosti nimajo, ampak vso vrednost in ceno še le po neškončnem zasluženji Jezusovem dosežejo; zatorej se tudi nobeden prav iz serca ponižen kristjan zavolj svojih dobrih del za pravičnega, za boljsega, kakor so drugi, misli ne bo. Že iz tega, kar vam je zdaj rečeno, bote nekoliko spoznali, kaj je prava, serčna ponižnost, in kakšna mora biti, da Bogu dopade. Alj da bote prav zastopili in spoznali, kaj je prava, resnična, keršanska ponižnost: hočem vam taisto še bolj na tanko popisati. Prava ponižnost je živo spoznanje svoje nevrednosti, svoje slabosti, svojega ničesa pred Bogom, od kterege je vse, karkoli smo in imamo. Kdor je resnično ponižen, mora spoznati, da je naša natora popačena po izvirnem grehu, popačena pa tudi zavoljo lastnih grehov in malopridnost; mora spoznati, da si clovek iz svojih grehov, iz svojih slabost, iz svoje nevrednosti sam iz sebe ne more pomagati, ampak le s pomočjo gnade Božje, katero nam je Jezus zaslužil s tim, da je umerl na križi, da le s pomočjo gnade božje zamore po poti pravičnosti hoditi, in vecno zveličanje si zaslužiti. Kdor je resnično ponižen, zmirom sebe za vbogega grešnika spozna, ki je še daleč daleč od keršanske popolnamosti; ki živo spozna, da nič nima lastnega, kakor grehe svoje, vse pa, kar morebiti dobrega stori, je le od Boga in Njegov ne zaslužen dar. Zategadel je ponižen clovek zmirom žalosten zavolj svojih grehov in slabost; alj vendar pa je tudi iz serca vesel, kadar se na Božjo neskončno milost spomni, ki nam vse grehe tako rada odpušča, če se jih le, kolikor nam je mogoče, zmirom bolj varovati in se poboljšati hočemo. Zavolj te žalosti nad

svojimi grehi in zavolj tega veselja nad Božjo neskončno milostjo se ponižni kristjan čisto Bogu izroči in kakor sv. Avguštin govori, „svojega serca ne proti sam sebi, zakaj tako dela napuh, ampak proti Bogu, zakaj tako dela pokorščina, čisto obernjenega derži, in si neprenehoma prizadeva terpeti in umreti, kakor je zadolžil, in tako se povzdigniti k veselju večnega življenja, katero mu je Kristus zaslužil; tako ponižuje samega sebe in se k pravemu povišanju s časoma pripravlja.“ Glejte, ljubi moji kristjani! to je prava, resnična ponižnost, ki nas bo enkrat povišala, k veličasti večnega življenja povzdignila. — Tako ponižnost si tudi mi priskerbeti moramo; taka ponižnost mora tudi v našem sercu gospodovati, če enkrat povišani, če enkrat zveličani biti hočemo.

Alj povedati vam tudi moram, koliko dobrega nam iz take prave ponižnosti izvira in kako nas že na tem svetu Bogu in ljudem prijetne dela.

Ponižnost nas napeljuje k pravi, preserčni ljubezni našega Stvarnika. — Veliko ljudi, veliko kristjanov je po svetu, ki Boga prav malo alj pa skorej nič ne ljubijo. In odkod to? Od gerdega napuha, ki človeka tako oslepi, da vsred posvetnih dobrot, katerih se veseli, na taistiga pozablja, od kterega vse dobro izhaja; da tedaj vsak dan Božje darove zavživa, na taistega pa še ne zmisli, od kterega vse imamo; da nad božjimi stvarmi veselje ima, ali na Stvarnika pa čisto pozablja, in Taistimu nobene ljubezni ne skazuje. Ali čisto drugače dela ponižni kristjan. Tudi on zavživa z veselim srcem Božje darove. Ker pa dobro vé, da človek sam iz sebe nič nima, če mu Bog ne da; ker dobro vé, da vse to, karkoli nas na tem svetu razveseljuje, le Božja dobrota nam deli; da vse, karkoli imamo, — živež, obleka, zdravje, časne darove — le od Božje dobrotljivosti nam dohaja: tako se tudi zmirom in povsod na svojega dobrega Očeta v nebesih spominja, ki nas po svoji neskončni ljubezni z vsem potrebnim tako lepo preskerbljuje. In ker tudi spoznati mora, da nam Bog vse dobrote brez vsega našega zasluženja deli, torej ga tudi iz serca ljubi, in ga vselej z hvaležnim sercom moli in časti. Glejte, kako prava ponižnost človeka k ljubezni božji napeljuje, ki nam je k zveličanju potrebna! — Ponižnost serca nas k svetosti na-

peljuje. — Prevzetnik gleda le na to, kar je dobrega storil; svoje pregreške pa čisto pozabi, in misli tedaj, da mu nič več treba ni, svojega serca požlahtniti, svojega življenja zmirom bolj po Božjih zapovedih vravnati in v dobrem zmirom rasti; zakaj ostudni napuh ga tako slepari, da se že čisto za pravičnega šteje, kakor tisti farizej, od kterega nam današno sveto evangelje pripoveduje. Ponižen človek pa vse drugače misli. On pa ne gleda na to, kar ima dobrega nad seboj, ampak le na slabosti in pregreške, ki jih v svojem sercu zmirom še zadosti najde. Taistih ne prikriva, ampak ponižno spozna, kako veliko hudega se še v njegovem sercu nahaja, kar se vse še popraviti mora, če hoče Bogu dopasti. Zatorej si pa tudi zmirom prizadeva, korenine greha iz svojega serca izruvati, hudega se zmirom bolj odvaditi, in v dobrem napredovati; zatorej se pa tudi zvesto vojskuje zoper svojo hudo nagnjenje in se taistemu vsaki čas krepko zoperstavlja. Ker pa dobro spozna, da človek iz svoje lastne moči tega storiti ne more, pa tudi stanovitno Boga moli in prosi za Njegovo pomoč in gnado, s katero pa človek vse premore. In tako se ponižni človek s pomočjo gnade božje vsem sovražnikom svoje duše stanovitno zoperstavlja in se tistim srečno vbrani; tako se hudega zmirom bolj in bolj očisti, tako v dobrem zmirom bolj in bolj vterdi, in potem takem zvesto hodi po poti pravičnosti, pobožnosti in svetosti, po tistem pravem proti, ki nas v obljubljeni deželo nebeškega veselja gotovo pripelja. Glejte, koliko dobrega pride iz prave, serčne, keršanske ponižnosti! — Ponižnost serca nas vterdi pa tudi v ljubezni do našega bližnjega, ki nam je tako potrebna, da brez nje zveličani biti ne moremo. — Odkod to, da je med nami tako malo keršanske ljubezni? — Napuh in prevzetnost keršansko ljubezen najbolj zavirata. Ponižen pa, kteri svojo lastno revščino, svojo lastno slabost prav živo spozna, ima tudi rad poterpljenje s svojim bližnim, od kterega vé, da je človek, hudemu in slabostim podveržen, kakor on. Zatorej mu rad prizanaša, ž njim poterpljenje ima; in ker vé, da je bližen, naj bo kdorkoli hoče, tudi Božja stvar, od Boga, po Njegovi podobi — za nebesa stvarjen, želi mu tudi vse dobro, vse dobro stori, kolikor zamore in ga torej po keršansko ljubi, kakor nam je Jezus

zapovedal. — Tako nas tedaj poglavitna čednost — prave ponižnosti — tudi k vsem drugim lepim čednostim napeljuje, in nam pomaga, naš cilj in konec srečno doseči.

S k l e p.

Glejte, koliko dobrega nam tedaj izvira iz prave keršanske ponižnosti! — Kako nas prava, serčna ponižnost že pri ljudeh prijetne stori; kako ljubeznivi in dopadljivi pa še le pred Bogom postanemo — ker sam pravi, da ponižne ljubi in tistim svoje gnade deli. — Zatorej prosimo, ljubi kristjani! Boga vsaki dan za dar prave serčne ponižnosti; posebno se tudi zategadel naši preljubi materi Mariji priporočujmo, da bi nam Ona to lepo čednost od Jezusa sprosila, in zasadila v naše serca. Pa tudi sami si prizadevajmo, zatajevati samega sebe, spoznovati svoje slabosti, premišljevati Božje popolnamosti in ljubezni do nas, in tako v tej lepi čednosti prave keršanske ponižnosti se zmirom vaditi in vterditi. Ja, bodimo prav iz serca ponižni, kar nas Jezus uči; ponižujmo se pred Bogom, ponižujmo se pred našim bližnjim, ponižujmo se sami pred seboj — tako bomo pa enkrat v nebesih povišani, kakor nam je sam Jezus obljubil. Amen.

Pridiga za 11. pobinkoštno nedeljo.

(Nekaj o telesnih pomankljivost; gov. J. A—st.)

„In mu pripeljejo gluhega in mutastega, in ga prosijo, naj položi roko nanj.“
Mark. 7, 32.

V v o d.

Kako reven je bil tisti človek, od kterega nam sv. evangelje danes pripoveduje, da so ga k Jezusu pripeljali! Bil je gluhi in mutasti. On ni slišal, pa tudi govoriti ni mogel. Takih in enakih revežev je še zmiraj dosti na svetu. Tukaj ta le malo, ali clo nič ne sliši, tam uni ne more govoriti, ali pa jeclja, ali spodrekuje. Spet drugi je slep, tretji kruljev, četerti gerbast. In takih telesnih pomankljivost je še veliko, ki jih ljudje nad seboj imajo. In take revčike zdravi bratje dostikrat zasmehujejo, zaničujejo in zasramujejo! To da to ni prav, to

bi se ne smelo goditi. Zato vas bom danes podučil, kako se naj do takih nesrečnih ljudi obnašamo. Premislili bomo:

1. Kaj naj v sercu mislimo od takih revežev.

2. Kako naj se v djanju do njih obnašamo. —

Poslušajte!

Razlaga.

1. Bodi si ti ali tvoj bližnji taka reva, vselej misli:

a) Da nam vse slabosti in pomankljivosti sveta previdnost božja pošilja. — To nam pové Bog sam v drugih Mozesovih bukvah. Ko je bil Bog Mozes za vojvoda izvolil, da bi bil Izraelsko ljudstvo iz Egipta peljal, in mu je ukazal k Faraonu iti, da bi ljudstvo izpustil, bi se bil Mozes rad znebil tega božjega povelja, in se je tudi s tem izgovarjal, da ni zgovoren, in da se mu jezik zavaljuje. Bog pa mu je rekel: „Kdo je človekove usta storil? ali kdo je naredil muteca in gluhega, vidočega in slepega? ali ne jaz?“ (II. Moz. 4, 11.) S temi besedami Bog razločno pove, da on muteca in gluhega vstvarja.

Kader torej kakega človeka vidite, ki je slabe revne postave, ki je kruljev ali bolehen, ne smete družega misliti, kakor to: Ta človek je božja stvar! Bog je stvarnik tega revnega človeka, kakor nas vseh! — Bog je po svojih modrih, nezapopadljivih sklepih pripustil, da je ta človek tako pomanjkljiv na svet prišel! Ne bom jih preiskaval nezapopadljivih sklepov božjih, ampak v ponižnosti hočem sv. previdnost božjo moliti. Bog že vé, zakaj to ali uno tako stori, in kar Bog stori, vse prav naredi.

b) Če vidimo nesrečne ljudi, ki nimajo vseh ali zdravih telesnih udov, le hitro mislimo, z hvaležnim srcem na Boga, ki je nam zdrave ude in počutke dal. Kader vidiš slepega, gluhega, mutastega, kruljevega, sključenega ali neumnega človeka, ki mu na pameti manjka, si moraš vendar tudi to misliti: „Tak le revež bi bil lahko tudi jaz — in ko bi bil: koliko težav in neprijetnost bi moral na svetu prestati! O kako dober je Bog, da mi je dal zdravo telo in zdravo pamet!“

Da boš zanaprej bolj z hvaležnim srcem na Boga mislil, hočem ti le eno samo teh božjih dobrot bolj živo pred oči

postaviti. — Poglej tam unega slepega, kako je reven in usmiljenja vreden. On ne pozna svojega očeta in svoje matere, ne svojih bratov in sester, in tudi družih dobrih ljudi ne, kateri mu dobrote skazujejo; on ne more gledati zelenih hribov, in lepih rožic, ki na polju rastejo; on ne more viditi prijetnega rumenega sonca po dne, ne prijazne lune po noči in milijonov zvezd, ki tako lepo na nebu migljajo! — Ko bi Bog slepemu človeku na enkrat spregledati dal, kako bi se začudil nad lepoto stvarjenih reči — na kolena bi padel, in bi hvalil Boga!

Pobožen, učen mož, Jung Stilling po imenu, se je s tim pečal, da je slepim mreno z oči spravljal, to je, da jim spet k pogledu pomagal. Ta pripoveduje, kako neizrečeno veseli so bili nekteri slepi, ko jim je bila mrena z oči potegnjena, in so na enkrat spregledali. Tako je bil tudi nek sin svojega očeta k zdravniku pripeljal. Bila sta judovske vere. Stari oče je sedel na stolu, zdravnik mu je z iglo mreno z oči potegnil, in svitloba mu je šinila v oči in v dušo. Takrat je stari mož z neizrečenim veseljem svojemu sinu Joelu rekel: „Joel, Joel, jaz vidim, jaz vidim; poljubi zdravniku noge, Joel poljubi mn noge!“ In Joel se je z velikim veseljem vergel na kolena, in je zdravniku noge poljubil, preden mu je ta vbrantiti mogel. — In zdaj, ljubi moj! ali ne uživaš tudi ti te neizmerne dobrote, da vidiš? in ti jo uživaš že od mladih nog, in vsako jutro, kader se zbudiš, spet spregledaš, kakor da bi bila mrena s tvojih oči potegnjena. Stari Jud je bil poln hvaležnih občutljejev do zdravnika, ki mu je k pogledu pomagal za kratke dni, ki jih je še živeti imel. Ti kristjan, ali si se ti že zahvalil velikemu zdravniku, ki ti je od rojstva sem svetle zdrave oči dal in obvaroval!

Zapri enkrat oči za nekaj časa, in misli si, kakor da bi zmirej tako bilo, da bi ne mogel nič več viditi, da si oslepil. Premisli enkrat, kako nesrečen bi bil, ko bi viditi ne mogel. V zgodovinah turških vojsk se bere, kako so Turki po dobljeni vojski, ali, potem ko so katero mesto premagali, po več tavžent vjetim kristjanom glave odsekali. Vendar se mi pa to ne zdi tako strašno, kakor kar se od gerškega cesarja Bazila bere. Ta je imel vojsko z Bulgarci, v kateri je bil petnajst tavžent vojšakov vjel. Po tem je dal vsem oči izdreti; le izmed

vsakih sto mož je bil eden odbran, kteremu je bilo le eno oko izderto. Ta je mogel potlej eno kopo od devet in devetdeset mož popolnoma slepih na dom peljati. Kako srečen je bil tak jednook proti tem, ki jih je vodil! In kako strašna je bila nesreča za tavžente popolnoma slepim biti za vselej!

Ti si morebiti včasi prav veliko denarjev si voščil, kakor da bi to nar večja sreča bila, ki se misliti da. Zdaj mi pa povej; ko bi kdo pred-te stopil, in ti veliko skrinjo polno cekinov in križevih tolarjev ponudil, da bi mu svoje oči, svoj pogled zanje dal, ali bi storil to? Tega bi ne storil, tudi v nar večji revščini ne. Ali torej ni hvale vreden ta, ki ti je zdrave oči dal, in ohranil do zdaj?

Vzel sem v misel dozdej le to dobroto božjo, da vidimo, da iz tega lahko sklenete tudi na druge dobrote, ki nam jih Bog s tim deli, da nam je zdravo telo dal. Človek neizrečeno veliko dobrega neprenehoma od Boga prejema, in ne misli na to, in se ne zahvaljuje za to. To je vendar čudno; človek dobrega ne spozna, dokler ima, še le kader ga zgubi, vidi, kaj je zgubil. In menim, da zato so v vsakem kraji slepi, gluhi, kruljevi, jetčini, nadušljivi in še drugi bolniki, da bi drugi ljudje spoznali, kako dober jim je Bog.

Kader torej človeka vidimo, ki telesne pomankljivosti nad sebo ima, naj se ta dvojna misel v nas obudi: da Bog je človeka takega vstvaril, in kako dober je Bog nam, ki nam je zdrave ude in počutke dal. Tako prav mislimo od telesnih pomankljivost. Kako se naj v djanju obnašamo?

2. Telesne pomankljivosti so božje delo, zato

a) nikar preveč ne žalujmo, če jih imamo sami nad sebo. Če tudi slabo vidiš ali slišiš, če si kruljev ali kako drugači bolehen, saj zato Bog še ni na-te pozabil, ampak veliko več ti je iz dobrih, modrih, čeravno nezapopadljivih namenov to nadlogo poslal; zato z božjo pomočjo še zmirej lahko veliko dobrega storiš. „Božja moč se v slabih mogočna skazuje“, pravi sv. Pavl (II. Kor. 12, 9.), in s svojim lastnim izgledom pokaži, koliko dobrega, z božjo pomočjo, tudi slabotni ljudje na svetu storiti zamorejo, od kterih se po človeških mislih dostikrat le malo pričakovati da. — Dasiravno je Mozes težko govoril, in je zato nerad pred Faraona šel, z božjo

pomočjo je vendar dobro opravil božje povelje, in pri vsi Fa-raonovi terdovratnosti je Izraelsko ljudstvo srečno iz Egipta izpeljal.

Če ti en ud ali en počutek ne služi, pa vsaj te ude in počutke, ki jih zdrave imaš, v božjo čast obračaj, in ž njimi toliko bolj pridno delaj. Poznal sem muteca, ki ni slišal in ne govoril, pa je bil umeten mizar in sodar, samouk, in tako priden, da ga je cela soseska obrajtala in spoštovala. Če pa družega nič ne moreš delati, pa vsaj poterpežljiv in zadovoljen bodi, in s svojim lepim izgledom boš tudi veliko dobrega na svetu storil.

b) Če pa drugi telesne pomanjkljivosti nad sebo imajo, jih nikar ne zasmehujmo, ne zasramujmo in nikar ne dopuščajmo, da bi se jim kaka krivica od otrok ali podložnih godila, kar se dostikrat godi. Taki reveži so že sami svojega stanu žalostni, če jih pa kdo še zasmehuje in zasramuje, jim njih serce še bolj kervavi.

Spomnite se vendar, da jih je Bog take vstvaril, in da pred Bogom morebiti večo veljavo imajo, kakor vi. Kolikrat v slabem, sključenem truplu neizrečeno lepa duša, — v zdravem lepem truplu pa črna, umazana duša prebiva! Če je nespamet, kakor modri Sirah pravi, koga zavoljo lepe telesne postave hvaliti, — Sir. 11, 2. kako hudobno še le mora biti to, če kdo koga zavolj telesnih pomanjkljivosti zaničuje, in tako stvarnika v stvareh onečasti. „Kdor ubozega zaničuje (taki so gotovo ubogi, ki telesne pomanjkljivosti nad sebo imajo), kdor ubozega zaničuje“, pravi modri Salomon, „očita njegovemu stvarniku.“ „Ali nimamo vsi enega Očeta?“ pravi prerok Malahija. „Ni li nas en Bog stvaril? Zakaj tedaj sledni zmed nas svojega brata zaničuje?“ Pa to še ni zadosti, da takih, ki imajo telesne pomanjkljivosti, ne zasmehujemo in ne zaničujemo, mi jim moramo

c) tudi pomagati, kjer in kader in kakor moremo. To dolžnost so po današni evangeljski prigodbi dopolnili tisti ljudje, ki so gluhega in mutastega k Jezusu pripeljali in za njega prosili. Prijatli, pojdite in storite ravno tako! Pristopite na pomoč takim revežem! Otročiči moji! ne ljubimo z besedo,

tudi ne z jezikom, ampak v djanji in v resnici, nas opominja sv. Janez.

Ne recimo le z besedo temu ali unemu potertemu: „Ljubi prijatel, meni se smiliš, da si slep, gluha, mutast ali kruljev“, to še ni zadosti, ampak kolikor je v naši moči, slepemu, gluhemu, mutastemu in kruljevemu pomagajmo; namesti slepega glejmo, glejmo s skerbim očesom, da se mu bo dobro godilo. Namesti gluhega poslušajmo, kader se k njegovemu pridu govori ali svetuje. Namesti mutastega govorimo, kader se je treba za njegovo ime ali za druge njegove pravice potegniti. Namesti kruljevega hodimo, kader si sam svojega življenja ne more poiskati. Pomagajmo, kolikor moremo, nesrečnim potertim revežem. To je storil Jezus: slepim je dal viditi, gluhim slišati, mutastim govoriti, kruljevim hoditi. Če ravno ne moremo tako pomagati, kakor božji zdravnik Jezus, vendar le v nekterih slabostih vsaj nekoliko svojemu bližnjemu pomagati moremo. Če imamo dobro nepopačeno serce, kakor Job, potlej bomo tudi sami od sebe reči zamogli, kakor je Job od sebe rekel: „Okoli sem bil slepemu, in noga hromovemu.“

S k l e p.

Tako ljubi moji! pri telesnih pomankljivostih svojega bližnjega mislite, tako delajte. — Vedno naj vam bo v mislih prelepi nauk našega Odrešenika: „Vse, kar koli hočete, da vam ljudje storé, tudi vi njim storite“, tako bodo moje današnje besede zdale, vi potertih revežev ne bote nič več zaničevali, ampak bote občutljivo serce in ljubezen do njih imeli. Amen.

Pridiga za 12. pobinkoštno nedeljo.

(Od spravljivosti; gov. M. T.)

„Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.“ Luk. 10, 27.

V v o d.

Dober prijatelj je zlata vreden; to je izkusil ta človek, ki je na potu od Jeruzalema proti Jerihi med razbojnike padel: obropali so ga, z ranami obdali in ga na pol mertvega pustili. Naj poprej sta bila dva brez usmiljenja in sočutja šla memo njega; potem se ga je usmilil nek Samarijan. Ta mu je vtil v njegove rane olja in vina, obezal mu jih, posadil ga na svoje živinče, ter ga peljal v gostivnico, in ga oskerbel. „V resnici, prijatelj odbliž“, kakor pravi Salomon, „je boljši, kakor brat v daljavi in velik zaklad najde, kdor je našel pravega prijatla“. Dober prijatelj in sosed sta tolažnika v žalosti, pomočnika v nevarnosti, pribežališče v potrebah, rešenika v sili. Temu nasproti kako hudo in milo pa nam je pri sercu, kader smo v kakih nadlogah, in ga noben človek, celo naj bližnji sosed, za naše reve in potrebe nima sočutja, to umeje tisti, kdor je kaj takega že sam poskusil. Zlasti se pa v naših časih med ljudmi že malo nahaja usmiljenja, sočutja in pomoči, pač dosti pa nevošljivosti, samoprida in terdoserčnosti. Brat toži čez brata, sosed čez soseda in le redki ste sočutno prijateljstvo in bratovska spravljivost.

Kako lepo in prijetno pa bi bilo na svetu, ako bi se vsi med seboj po bratovsko ljubili ter v miru in v edinosti med seboj živeli, tega, mislim, vam ni treba dokazovati. Bolj potrebno se mi zdi, naj vam razložim, kaj da naj nas spodbada, da drug z drugim z lepo ravnamo.

Ljubi Zveličar, ki si rekel: „Blagor mirnim, ker otroci Božji bodo imenovani, pomagaj nam s svojo gnado, da ta mir dosežemo, ki je delež otrok Božjih!“

Razlaga.

Nekdaj še pravdnikov ni bilo, ki bi bili razpertja med zlahto in sosedi zravnali: tedaj so izvolili umne in modre može za sodnike, ki so ljudi mirili. Tako ravnanje se opira na sv. pismo, ker že ondi beremo, da je Mozes, ko vsem sam kaj ni mogel, med Izraelci zvolil najprevidniše može in jim dal povelje, da so prepire razsojevali. Enakega pripomočka bi se tudi jaz rad danes poslužil, da bi sovražne serca med sebo pomiril in spravil, razdvojene zedinil in razdražene potolažil. Povedal vam bom za tri dobre prijatle kot sodnike in spravnike, za voljo katerih vsaktero sovraštvo odložite.

a) Poglej! ako svojega hudobnega soseda in sovražnika po kersansko sodiš, ne boš ga mogel za sovražnika imeti. Zakaj sveta vera ti pravi: On je vstvarjen po Božji podobi; kersčen je v svetem duhu, in po kerstu v nebesa poklican; kristjan je, in ud Kristusovega telesa, kakor ti. Sin Božji ga je, kakor tebe, z drago ceno svoje kervi odkupil, ud je Kristusove cerkve, za kterega se križem svet vsak dan na oltarjih daruje; ja, Kristus ga kot ljubega gosta vabi k svoji mizi, in ga z lastnim mesom in z lastno kervijo poživlja. Z malo besedami: Tvoj bližnji je, kterega moraš poleg zapovedi Božje ljubiti, in morebiti ga Bog še poprej, kakor tebe, v nebesa vzame, in bo ondi pri Bogu zate prosil. — Ako tako sodiš svojega bližnjega, bo ti na mesto sovražnika dober prijatelj, ki je vreden tvoje ljubezni.

Če je dragoceno zlato s kako žlindro namešano, ga vé zlatar s svojo umetnostjo očistiti. Tudi nad tvojim bližnjim, od kterega praviš, da je tvoj sovražnik, je zlato in žlindra, dobro in hudo. Dobro nad njim je podoba Božja, hudo pa je krivica, ktero ti je storil. Kaj drugega je torej tvoj bližnji, in sopet kaj drugega je njegova hudobija. To dvoje moraš nad njim vselej razločiti, in potlej smeš njegovo hudobijo na večne čase čertiti, ali njega samega moraš ljubiti.

Ali pri tem mi boš vgovarjal, da je ta in ta tvoj sosed, ta in ta človek prav od hudobe obseden, ker ti škoduje, kjer le more, se v te zadera, bodi še tako dober ž njim, in kratki-malo ne sterpi, da bi z lepo med sebo živela. — Naj bo tako,

kakor ti praviš. Vendar, kaj porečeš, ako bi kak pijanec na konji skozi tvoje žito jezdil, da bi ti konj veliko škodo naredil? Kdo je le te škode kriv? pijanec ali njegov konj? Kaj ne, konj je nedolžen; ampak pijanec, ki je z njim po tvojem žitu jezdil, kriv je te škode. Vidiš, ako je tvoj sosed res prepirljiv in željen tvoje škode, kakor bi bil obseden, moraš nad njim le hudobo, ki ga je obsedel, ne pa njega sovražiti. Ravno te prilike se poslužuje sv. Hieronim in pravi: „Če te hudoben človek preganja in te obrekuje, kjer in kolikor more; če tvoje delo in tvoje blago pod nič deva, in ti hoče zaslužek in živež odvzeti; če ti miru ne da in se s tebo vedno ravsa in prepira, vedi, da je tako rekoč konj, ki ga hudoba vodi, da škodo nareja. Maščuj se torej nad jezdicem, to je: nad hudobo, ne pa nad konjem, to je: nad bližnjim!“

Nek star pisavec pripoveduje od strelca Aleona to le. Bila se je velika kača okoli njegovega sinu ovila in ga mislila zdrušiti; Aleon je napel svoj lok, in je s pšico kačo tako dobro zadel, da je bila pri tej priči mrtva, otroka nasproti ni nič ranil. Tako ročni in izurjeni bi imeli vsi kristjani biti. Zakaj tvoj bližnji, kedar te razžali in ti kaj škode stori, je tudi od peklenske kače ovit. Zato se moraš v svoji jezi le nad to kačo znositi, z bližnjim pa spravo storiti. Odloči od bližnjega, kar ti je po navdihovanji hudobe storil, in stal bo pred tebo, kakor tvoj dober prijatelj, vreden tvoje ljubezni.

b) K temu prijatlu se pa še drug pridruži, kateri ti je gotovo še ljubši, in kteremu brez dvoma ne moreš in mu ne boš nič odrekel. In ta je Jezus Kristus sam. Ta, tvoj največi prijatelj, ki te je ljubil do konca, in te ljubil tako, da je svojo kri do zadnje kaplje na zasramljivem lesu sv. križa prelil; ta te serčno prosi, da se njemu v čast s svojim bližnjim spraviš in z lepo porazumiš, in za to ti obeta toliko plačilo, kakor bi Njemu samemu največo dobroto skazal. „Resnično, vam povem“, pravi, „karkoli bote storili komu najmanjšemu izmed mojih bratov, to ste meni storili“. Tvoj sosed, od kterega praviš, da ti je sovražen, je eden izmed Kristusovih bratov, in morebiti ne najmanjši med njimi, in Kristus sam te prosi, da mu odpustiš in se z njim spraviš. In kaj se ti dozdeva? Ali Kristus, tvoj odrešenik, tvoj Bog in Zveličar, pri tebi tako

malo velja, da njemu za ljubo najmanjše krivice, sramote ali žale besede ne boš spregledal? Ali ni Sin Božji za tolicih in toliko dobrot voljo, ki ti jih je skazal, vreden, da bi njegovo prošnjo uslišal? Glej, sedaj te sopet prosi po meni, kakor svojem namestniku, da vso jezo in zamero bližnjemu odpustiš, in prevdariš, da si ti svojega Boga še večkrat in še hujše razžalil, kakor je tebe razžalil tvoj bližnji, in vendar ti je vse odpustil, kakor hitro si ga skesan odpuščenja prosil. In ti bi potlej temu ljubeznjivemu Ocetu za ljubo, ki te je zgubljenega sinu že tolikrat nazaj v svojo hišo vzel, ne hotel svojemu bratu majhine zamere odpustiti? Oh, potlej si ti je bati, da ti Kristus pri sodnjem stolu zavoljo tvoje terdoserčnosti in tvojega neusmiljenja poreče: „Ti hudobni hlapec! poglej, ves dolg sem ti odpustil, ker si me za to prosil; ali bi se ne bil imel tudi ti usmiliti svojega sohlapca, kakor sem se jaz tebe usmiliti?“ In tem besedam pristavlja Kristus: „Gospod se je razserdil in ga izdal trinogom, dokler bo poplačal ves dolg.“

Ko je bil nekdanj sv. Pavel v Rimu v ječi zapert, spreobernil je v tem času nekega ajdovskega hlapca, Onezima. Ta je svojega gospoda Filemona zelo okradel, in z ukradenimi stvarmi pobegnil. Sv. Pavel se zanj potegne in prosi Filemona, naj hlapcu njegovo nezvestobo odpusti in ga sopet nazaj v službo vzame. „Prosim te, pisal je Filemonu, prosim te za svojega sina, ki sem ga rodil v železji, za Onezima; — sprejmi ga, kakor moje serce — to je: Prosim zanj, ker sem ga v jetništvu v kristjana spreobernil, da ga sprejmeš, kakor mene samega. Ako ti je kaj škodoval, ali če ti je kaj dolžen, to meni prištej.“ Ta Pavlova prošnja ni ostala neuslišana. Filemon ga sopet sprejme, mu vse odpusti, in ga še bolj, memo poprej ljubi. Ako je pa okradeni Filemon na prošnjo sv. Pavla svojemu nezvestemu hlapcu vse prizanesel, in ga še bolj ljubil, kakor poprej; ali ne bo potlej prošnja Kristusova pri tebi še več zmogla, da svojemu bližnjemu storjeni pregrešek odpustiš? Saj vendar Kristus človeka, ki ga sovražiš, bolj ljubi, kakor je Pavel Onezima ljubil; ljubi ga, kakor svojega sina, kterega je na križi v novo življenje prerodil. Ako mene ljubiš, pravi Kristus, ljubi še njega! Če mene ne sovražiš, ne sovraži še njega! Če te je poškodoval in ti čast odvzel, prosim jaz zanj, jaz bom na mesto

njega tvoj povračnik. Ako on ne zasluži, da bi mu odpustil, sem pa jaz zanj zaslužil. Odpusti mu torej za voljo mene in meni za ljubo! Poglej, ali bi ne bilo tvoje serce kamnitno, ako bi svojemu Zveličarju to prošnjo odrekel?

c) Razun teh dveh prijatlov, ki sta spravnika med tebo in med bližnjim, je pa še tretji prijatelj, ki morebiti pri tebi še več velja, kakor tvoj bližnji, ali celo Kristus. In ta prijatelj si ti sam. Zato ti gre pomisliti, če koga družega sovražiš, da s tim najbolj sovražiš samega sebe. „Nihče“, pravi sveti Krizostom, „kdor si noče sam sebi časne in večne škode storiti, ne sme na razžaljenje misliti. — Če sokol na rangarja skoči, da bi ga umoril, se velikrat primeri, da rangar sokola umori, ker ga s pod perutami skritim kljunom nenadama ugrabi. Kaj enakega se velikrat tistim primeri, ki dle časa serd in sovraž v svojem sercu redé, in poprej ne mirujejo, dokler se niso nad bližnjim zmaščevali. To, (da od drugih ne bom govoril) se je primerilo cesarju Vencezlaju, kateri je bil ravno takrat od mertuda zadet, ko je z nagim mečem za svojim tečajem skočil, da bi se bil nad njim zmaščeval. Tako se je izpolnilo, česar govori sv. Krizostom: „Nihče bi ti ne bil mogel večih bolečin napraviti, kakor si jih napravíš sam, če se hočeš nad bližnjim maščevati.“ Spomina vreden je tudi zgled, ki ga imamo nad Amanom in Mardohejem. Bil je Aman prvi za kraljem, nosil je kraljev pečat, in vsi so morali pred njim kolena priklanjati; le Jud Mardohej tega ni hotel. In to ga je tako peklo, da mu noč in dan ni dalo miru, in je vedno na maščevanje mislil. V tem maščevanju ga je še njegova žena podpirala, in mu svetovala, visoke vislice postaviti, pri kralju ga počerniti in tako s pota spraviti; ja bilo je na tem, da ima vse Judovsko ljudstvo na en dan pomorjeno biti. Ali Bog je drugače zavernil, da Judovsko ljudstvo po kraljici Ester ne le ni bilo pomorjeno, ampak je celo Aman na ravno teh vislicah svoje življenje sklenil, ktere je bil za Mardoheja postavil.

Iz tega vidite, da si maščevanja željni človek največ sam sebi na duši in na telesu škoduje in se v večno pogubljenje pahne.

S k l e p.

Zato, ljubi moji! odpuščajmo radi vsem, kterikoli nas kaj razžalijo, ali nam kako škodo storé. Ako nočemo tega storiti iz ljubezni do bližnjega, storimo vsaj iz ljubezni do Zveličarja, ki je rekel: „Ljubite se med sebo, kakor sem jaz vas ljubil; ker na tem vas bodo ljudje spoznali, da ste moji učenci, če se med sebo ljubite.“ Storimo to iz ljubezni do sebe, da se zavoljo željnosti, maščevati se, na duši in na telesu ne poškodujemo, življenja ne prikrajšamo in se ne pogubimo. Storimo zato, da nam bo tudi usmiljeni Bog naše še večje razžaljenje odpustil. Kaj ne, vsi želimo enkrat pri Bogu usmiljenje najti. Torej bodimo še mi usmiljeni, da bomo usmiljenje dosegli! Amen.

Pridiga za 13. pobinkoštno nedeljo.

(Greh je dušna bolezen; kje je zoper njega pomoči; gov.—f—.)

„In ko je šel (Jezus) v eno vas, mu je nasprot prislo deset gobovih mož.“
Luk. 17, 12.

V v o d.

V današnjem sv. evangelju beremo, da je usmiljeni Jezus šel v neko vas, tu mu je naproti prišlo deset gobovih mož, kateri so od daleč stali, in so povzdignili glas rekoč; „Jezus, učenik, usmili se nas!“ Pač prav so storili, da so se v svoji neznani bolezni obrnili k Jezusu, pri katerem so si bili svesti gotove pomoči. Tudi Jezusu, mislim, je njih prošnja dopadla, ker je bil kar hitro pripravljen, jim pomagati in jih ozdraviti, ter rešiti hude bolezni, telesne gobe, katero mi komaj po imenu poznamo. — Vem pa za drugo vse hujšo bolezen, katero vsi dobro poznamo; je namreč dušna goba, ter pregreha in hudobija. Po telesni gobi le telo oboli, po dušni gobi pa se telo in duša pogubi. In če si že v telesni bolezni iščemo pomoči in zdravila, kakor so ga gobovi iskali pri ljubem Jezusu, tem skerbnejši in zvestejši nam je treba iskati pomoči in zdravila v svoji duhovni bolezni, v svoji dušni gobi! Zatorej

pravim: Greh je dušna goba; kje pa je najti v dušni gobi, tej neznani bolezni, gotova pomoč in gotovo zdravilo? Na to vprašanje vam bom danes odgovoril z božjo pomočjo.

Razlaga.

1. Nek mož je bil hudo obolel, in bolezen ga le dalje hujše ima. Razuzdano in pregrešno je živel in odtod njegova bolezen; pa tudi še zdaj se svojemu poželjenju ne vstavlja, toraj mu je le hujši dan na dan. Strašne bolečine ga zdelujejo, malo manjka, da ga ob pamet ne pripravijo. Nobena zdrava in tečna jed se mu nič več ne prileže; in nič več ni za nobeno delo, za nobeno opravilo. Neznana žeja ga ima, usta so mu grenke, ravno kakor bi mu bile z želcom zalite, in jezik mu je ves začernil. — V takem revnem stanu ga obiše zdravnik, umen zdravnik, moder zdravnik, in željen ga ozdraviti. Ž njim vred pa se v hišo prikrade tudi slepar (mazač), hinavska zvita duša, ki se hlina, kakor bi, kdo ve, kakšno usmiljenje z bolnikom imel; pred drugim si išče bolnikovo žlahto na svojo stran spraviti, da bi ž njih pomočjo tem ložej po svoji volji obračal bolnika. — In zdaj začneta ozdravljevati bolnika umni zdravnik in prihuljeni mazač.

Umni zdravnik bolniku ni vsega privolil, kar bi bil pozelel; brezvestni slepar mu je v vsem njegovo voljo pustil. S tim se je slepar bolniku močno prikupil, ter si vse njegovo zaupanje pridobil. Zdravnik pa se mu je s tim bolj zameril, pristudil, ter se mu preterd in preoster vidil.

Umni zdravnik zapisuje bolniku naj pripravnejše zdravila, ktere je dolgoletna skušnja dobro poterdila. Brezvestni slepar je odsvetoval vsako zdravilo ter pravi, da je za zdravje in dolgo življenje naj boljši, vso skerb za zdravje v nemar spustiti, ter brez strahu storiti, česar se človeku le poljubi.

Med tem, ko umni zdravnik bolniku priporoča, naj živi zmerno in trezno, mu svetuje brezvestni slepar jesti in piti, kar in kolikor se mu le priljubi. Tedaj mu prinesó jedi in pijače vsake baže, in bolnik je jedel in pil, kolikor je le serce pozelelo. — Zdravnik bolniku prepoveduje, grešnemu poželjenju streči; slepar pa mu vse privoli, karkoli je le poželjenju všeč

in po volji. — Zdravnik je hotel kužno sokrovco iz bolnika iztrebiti, ter tako bolezní studenec zamašiti; slepar pa tišči, naj se bolnikovemu telesu nobena sila ne dela, in naj se njegova natora zgol sama sebi prepusti. — In ko hoče zdravnik bolniku puščati, da bi mu spustil preobilno in sprideno kerv, in bi bolnik tem ložej dihal; kriči slepar, da bo puščanje bolnika preveč oslabelo, ob moč pripravilo, ter še bolj bolnega naredilo.

Tako tedaj je bolnik zdravila zametaval, ki mu jih je umni zdravnik nasvetoval, in se le sleparja deržal. Se ve, da pri tem ni ozdravel, ampak je le bolj in bolj hiral, ter naposled tako oslabel, da ga je bilo že skoraj konec. Ali kedar mu zdravnik bližnjo smert napoveduje, se mu bolnik le posmehuje, ter po strežuju sporoči, da ga nič več v hišo treba ni. Posihmalo je tedaj le slepar bolnika oskerboval, in sicer tako, da ga je v kratkem spravil ob življenje in pod zemljo.

2. Ali veste, kaj ta prilika pomenja? — Kakor bolezen telesno, ravno tako pregreha dušno zdravje spodjeda in spodkopava, ter dušo vso revno in bolno nareja. Zatorej pregreho po vsi pravici dušno bolezen imenujemo, kar tudi sv. Ambrož terdi rekoč: „Naša bolezen je lakomnost; naša bolezen je nečistost; naša bolezen je napuh; naša bolezen je jeza.“ Pregreha človeško serce vse bolno naredi; mu um oslepi; mu veselje do dobrega skali, ter ga vsega pripravnega in nezmožnega naredi za svete vaje in dobre dela. Do grešnih slast pa mu neznano žejo naredi, ga z grenkostjo in britkostjo napolni in mu gotovo in sicer večno smert nakopava.

Kdo pa je na duši bolnemu človeku umen in moder zdravnik? Je Jezus Kristus, ki sam pravi: „Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni, in zdravnik sem jim jaz.“ „Pridite k meni, vsi, ki terpite, in ste obloženi, in jaz vas bom poživil in ozdravil.“ Ta zdravnik, ki ga je Bog neskončni ljubezni iz nebes na zemljo poslal, ozdravlja bolni, grešni človeški rod, naroča naj pripravniše zdravila v vsaki bolezní naše duše. Sv. Gregor papež pravi: „Napuh-njenim naroča ponižnost, lakomnim radodarnost, nečistnikom čistost, nevošljivcom ljubezen, togotnežem krotkost!“ In če

ima kdo preobilno kervi, kervi svojega bližnjega, ter kervavih žulov vdov in sirot med svojim premoženjem, vелеva mu, naj si da puščati in povračuje tuje blago, krivičnega mamona. Blagor bolniku, ki tega umnega zdravnika lepo posluša in se zvesto po njegovih naukazih in vodilih ravna: ozdravel bo od vseh svojih dušnih betežnost, in večni smerti odšel.

Ali — bodi Bogu potoženo! — le rad se v hišo na duši bolnega človeka pritepa goljufni zdravnik, ter slepar, ki išče bolnika napeljevati in motiti, da nebeškega zdravnika ne posluša. Tedaj si gleda naj poprej bolnikovo žlahto, to je, njegovo hudo nagnjenje in grešno poželjenje pridobiti, ter ž nje pomočjo z bolnikom ravnati po svojem dopadanju. Ali veste, kateri je ta strupeni slepar? Je svet, pregrešni, zapeljivi svet, ki Jezusu vedno nasprotuje, in se mu v enomer vstavlja. Nebeški zdravnik hoče napuhnjencu ponižnost priporočiti in ga ozdravljevati; pa se mu svet oglasi, ter prigovarja, naj se nikar drugim pod noge ne da, in samega sebe nikar ne zametuje. Nebeški zdravnik nečistniku čistost priporoča in mu hoče k zdravju pomagati; pa se mu svet vstavlja in pravi, da se človeškemu nagnjenju ne sme tako neusmiljeno vsaka stvarca odbijati. Nebeški zdravnik misli bolniku puščati in preobilno kerv odtočiti, ter ga nakloniti, naj poverne tuje blago; pa svet spet kriči, da bo bolnik s tim preveč oslabel, ter obožal, in mu še toliko ne bo več ostalo, da bi se pošteno preživil; in da ni on sam in ima povsod zadosti tovaršev tako v hišah bogatinov kot v bornih kočah revnih terpinov, ki tudi nič ne povračujejo, in krivičnega blaga nazaj ne dajejo.

Po takem potu pa se sleparju ter goljufnemu svetu srečno spod rok gre, da si bolnikovo zaupanje zadobi. Bolniku se nebeški zdravnik preterd in preoster zdi; torej si ga iz poti spravi, in se sleparju, zapeljivemu svetu, prepusti. Toda kaj mu v takem stanu! Pri nečistosti ne bo čist, pri napuhu razpuščen, pri jezi ne krotek in pohleven, in dokler se krivičnega blaga ne znebi, ne bo imel dobre vesti. Bolezen bo hujsa dan na dan, in ob kratkem pojde s telesom pod zemljo, z dušo v peklenski brezen!

3. Bratje moji! ali ni tudi med nami veliko ljudi bolnih na duši? O da bi jih tako ne bilo! Na duši bolni so starši,

ki za vsako drugo reč vse večo skerb imajo, kot za dobro izrejo svojih otročičev, in jim ni mar, otročiče hudega varovati; jim ni mar, otročiče k dobremu napeljevati, ter jih za Boga in nebesa izrežati. — Na duši bolni so otroci, ki staršev ne spoštujejo, in so jim nepokorni, in jih sovražijo, zaničujejo, zmerjajo, kolnejo ali v potrebi zapusté. — Na duši bolni so gospodarji in gospodinje, ki nič ne gledajo in ne porajtajo, ali njih posli keršansko živé ali ne, in se še morda zgovarjajo, da so njih posli že dosti veliki, in lahko sami nase gledajo, ker jim oni niso v stanu vedno za petami stati. — Na duši bolni so posli, hlapci in dekle, ki so le tačas pridni, kedar jim je gospodar za petami; le tedaj delavni, kedar jim gospodinja na roke gleda, sicer pa nemarni in leni, nezvesti, jezični in opravljivi. — Na duši bolni so predpostavljeni, kateri pri svojih sodbah in razsodbah le lastnega dobička iščejo, ne pa pravice, ljube Bogu in poštenim ljudem. — Na duši bolni so podložni, ki svoje gosposke za ljubo nimajo, jo obirajo in opravljajo, jej zabavljajo in jo preklinjajo, ali se vstavljajo bodisi s silo ali le z besedo. — Na duši bolni so mladi ljudje, ki sramožljivo ne živé, ter pregrešne znanja delajo, se s pohujšljivimi pogovori pečajo, gerde marne imajo, nespodobne šale vganjajo, in si s pisano kačo nečistosti igrajo. — Na duši bolni so stari ljudje, ki nimajo nobene krotkosti in pohlevnosti, in so vsi čmerni in navtisljeni, polni togote in sovraštva. — Na duši bolni so bogatini, ki si bogastvo nabirajo po krivičnem potu, ter sirote odirajo, vdove zatirajo, in od kervavih žulov siromakov bogaté. — Na duši bolni so vbogi, ki svojega vboštva voljno ne preterpé, ki nad svojo revščino godernjajo, nad svojim križem mermrajo, in druge premožniše ljudi zavidajo in pisano gledajo. — Na duši bolni so vsi, ki svojih dolžnost ne spolnujejo, in rajši lenobo pasejo, ali se v reči vtikajo, ki jim nič mar niso, kakor da bi se tega deržali, ter zvesto spolnovali, kar njih stan veleja in zahteva. — Iz tega lahko posnamete, da ni ravno malo ljudi, ki so na svoji duši bolni!

S k l e p.

In kam se bomo obrnili, pri katerem zdravniku pomoči in zdravila poiskali v svoji dušni bolezni? Ali pri umnem, nebeškem zdravniku Jezusu, ali pri goljufnem sleparju, zapeljivem svetu? O nikar da bi za svetom hodili; pri njem bi pomoči ne dobili; svet bi nas še le v večo nesrečo pripravil! Marveč se k Jezusu zatecimo, ter pri njem, nebeškem zdravniku, dušnega zdravja iščimo: Pri Jezusu smo si svesti gotove pomoči! Kje pa bomo Jezusa iskali, in kje ga našli? Jezus, se ve, se zdaj nič več vidno med nami ne spreha; je pa namesto sebe škofo in mašnike postavil, ter jim oblast dal, ozdravljevati dušne bolezni v zakramentu svete pokore. V tem sv. zakramentu se celijo dušne rane; v tem sv. zakramentu se ozdravlja bolna duša. Tje hiti tedaj, ljubi moj kristjan, ki si na duši bolen, po pomoč in zdravilo, poprej, ko je mogoče, in saj nikar ne odkladaj na advent ali na velikonoč. Poglej, če na telesu oboliš, ne boš odlašal, in še le v adventu ali velikinoči po pomoč in zdravilo pošiljal. Lahko bi se bolezen shujšala in te zadušila. Še vse nevarniša je dušna bolezen, v katero te pregreha pripravi. Dalj ko ozdravljevanje odkladaš, težeje boš ozdravel, in le lahko se zgodi, da na zadnje brez pokore umerješ, in dušo in telo na veke pogubiš. Bodi torej moder in previden, ter dušo ozdravljaj, dokler je še čas, dokler je še dan, in ti še sije solnce božje milosti. „Delajte, dokler je dan“, opominja sv. pismo, „pride noč in ne bo več delati moč!“ Amen.

Pridiga za veliki Šmaren.

(Najboljši del Marijin; gov. M. T.)

„Marija je najboljši del zvolila, kateri jej ne bo odvzet.“ Luk. 10, 42.

V v o d.

Preblažena devica Marija je bila svojemu Božjemu Sinu kakor v življenji, tako tudi v smerti podobna. Ne samo Kristus, ampak tudi njegova deviška mati je brez vse graje, pobožno in sveto živela in ozaljšana bila z najlepšimi čednostmi. Kakor se Kristus v bukvah modrosti imenuje „odsvit večne luči, brezmadežno zerkalo Božjega veličastva in podoba njegove dobrotljivosti“; tako je od Marije v visoki pesmi rečeno: „Vsa si lepa, prijateljica moja, in madeža ni na tebi.“ Jezus je umerl iz ljubezni do človeškega rodu, in Marija je umerla v ljubezni Božji. Od Kristusa je bilo prerokovano: „Ne boš dal Svojemu Svetemu gledati trohnenja“; tako je bila tudi Marija, ravno ker je Sinu Najvišega v svojem telesu nosila, z dušo in telesom kmali po svoji smerti v nebesa vzeta, torej tudi ona trohljivosti ni zapadla. Mi s svojim slabim umom ne moremo umeti veselja in slavivnih pesem vseh nebeščanov zveličanih verst, ko je Kristus po dokončanem delu našega odrešenja nazaj se vernil v veličastvo, ki ga je imel pri Očetu, preden je svet bil. Ravno tako si ne moremo pred oči postaviti počeščenja in slavljenja, ki ga je Marija pri svojem prihodu v nebesa prejemale. „Kdo zamore s svojimi mislimi obseči in z besedami izreči“, kliče sv. Bernard, s kakošno častjo in slavo se je zmagovenčana Kraljica sveta današnji dan prikazala pod nebeškimi vratmi, in s kakošnim veseljem in spoštovanjem je bila sprejeta od nebeških trum, da so jo k namenjenemu sedežu peljali.“ Kdo zamore Jezusovo rojstvo od vekomaj in vnebovzetje Marijno spodobno popisovati in razlagati? Oba sta dosegla verh vse časti v nebesih, in če sedi Kristus ob desnici svojega nebeškega Očeta, sedi Marija ob desnici svojega Božjega Sinu.

Odtod tudi, da sv. cerkev na Marijo obrača besede današnjega sv. evangelija, ki je sicer Kristus Lazarjevi sestri Mariji rekel: „Marija si je najboljši del zvolila, ki jej ne bo odvzet“, ker ona, to je: mati Kristusova, si je res najboljši del zvolila v življenji in v smerti. Tega njenega najboljšega dela se danes tudi mi veselimo s trumami izvoljenih vred; pa tudi mi željno za njo obračamo svoje oči, in si voščimo, kedar nam bo bila zadnja ura, da bi še mi njeni otroci tam bili, kjer je ona, naša ljuba mati. Zatorej vam bom danes pokazal, kako je Marija najboljši del zvolila v življenji in v smerti, in kako naj ga po njenem zgledu zvolimo še mi. — Blagoslovi Gospod naše premišljevanje na priprošnjo svoje deviške porodnice!

R a z l a g a.

Človeško življenje na svetu je vseskozi polno skerbí in nepokoja. Vsak se trudi, da bi bil srečen, ter premišlja in si prizadeva noč in dan, kako bi ta svoj namen dosegel. Ta stega svoje roke po denarji in po blagu, drugi se poganja na kviško, da bi ga častili, in spet tretji trapá za veseljem in vžitkom, ki ga svet ponuja svojim otrokom. Ali koder hodi Božje solnce, ni ga v tem nikjer najti ne pravega miru, ne stanovitne sreče. Vsem, ki se za takimi stvarmi podé, veljajo besede, ki jih je Kristus Marti rekel: „Marta! Marta! ti si skerbna in si veliko prizadevaš; pa le eno je potrebno.“ In za to edino potrebno je skerbela Marija. Zato jej veljajo besede: „Marija je najboljši del zvolila, ki jej ne bo odvzet.“

V čem pa je obstal ta najboljši del? Ne v blagu in v premoženji, ne v časti in imenitnosti, ne v vžitku in razveseljevanji, ampak v pobožnosti in v čednostih. Čednost je edina, ki stori človeka srečnega na svetu, in za katero si moramo najpoprej prizadevati. „Iščite“, pravi Kristus, „najprej Božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo vam bo priverženo.“ Tega je iskala Marija. Bolj, ja neskončna bolj, kakor vsaktera druga njenega spola, se je svetila v polnosti svojih čednost, in za tega del ne le srečna bila v svojem uboštvu in terpljenji, temuč je tudi vredna bila, biti mati Sinu Božjega. Ali vam pa hočem zdaj njene čednosti, njeno sveto

življenje popisovati, s katerim si je najboljši del zvolila? Pa, ko bi tudi v zlato zarijo, ali v lepo mavrico pero pomakal, ko bi se tudi vsi udje v jezike spremenili, bi ne mogel vredno popisati ne izreči, kako lepo da je njena duša. Zakaj, kako velika je bila njena sramožljivost in čistost! Ko jej angelj oznani, da bo mati Sinn Božjega, mu reče z deviško rudečico: „Kako se zamore to zgoditi, ker moža ne spoznam?“ Kako čista, kako nedolžna je torej morala Marija biti, ker si je celo angelu upala reči: Jaz moža ne spoznam, moje serce je čisto in ni je v njem hudobne poželjive volje. — Kako velika je spet njena ponižnost! To spričuje že tista njena hvalna pesem, ki jo je pela v hiši Caharijevi, ko jo je Elizabeta pozdravljala, „mater Gospodovo“. Namesto, da bi se bila za tega voljo povzdigovala, zaverne govorico na Boga in le njemu samemu to čast daje. „Moja duša, pravi, poveljuje Gospoda, in moj duh poskakuje v Bogu, mojem Zveličarji; zakaj ozerl se je na nizkost svoje dekle. Glej, odslej me bodo srečno imenovali vsi rodovi zemlje.“ Tako je govorila, ko se je slišala pozdravljati mater Gospodovo. Vedela je, da je k največi časti povzdignjena, spoznala je pa tudi, kdo jo je tako povzdignil. Vedela je, da jo bodo srečno imenovali vsi rodovi zemlje, pa je tudi spoznala, da jej bo to blagrovanje dohajalo od Gospoda. Ti ne spričuje vse to njene velike ponižnosti? In kolika je bila njena pokorščina in vdanost v voljo Božjo! Komaj jej angelj pove, da je Božja volja, naj bo mati njegovega sinu, odgovori: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!“ — Kako delavna in pridna je bila v svojem poklicu! To spričuje Jeruzalemski tempelj, kjer se je tri leta stara učila, kakošne dolžnosti da ima spolnovati pobožna Devica, kako darovati že mlade leta Gospodu. To spričuje njena hiša v Nazaretu, kjer jo vidimo tiho, skerbno in zvesto pri njenih domačih opravilih. Bila je postrežljiva zaročnica Jožefa in skerbna mati Jezusu. Delila je z Jožefom vse skerbi in težave za vsakdanji potrebni živež, s tem mu dajala serce in mu sladila življenja grenke ure. In na posled, kako poterpežljiva je bila v svojem hudem in mnogoterem terpljenji! Kar jej je pobožni Simeon prerokoval, spolnovalo se je zaporedoma; meč bolečin je prebodel njeno dušo, ker je s svojim Božjim Sinom vred terpela, česar še ni terpela nobena mati. Poglejte! Jezus,

ljubček njenega serca, je preganjan že pri rojstvu, in bežati mora ž njim pred Herodovo grozovitnostjo v daljno ptujo deželo, kamor ne ve ne za znanca, ne za vsakdanjo hrano pri ptujih ljudeh. Komaj se verne nazaj v domačo deželo, se jej zgubi v velikonočnih praznikih, da ga vsa žalostna išče, in kakor nevesta v visoki pesmi po njem vprašuje: „Ali ga niste vidili, ki ga ljubi moja duša?“ Dasiravno je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljenega, mora vendar le viditi, kako ga čertijo, obrekujejo in preganjajo do smerti. Slišati mora, da ga imenujejo zapeljivca in podpihovavca ljudstva, sovražnika cesarjevega, požrešnika, pijanca in prijatla grešnikov. Slišati mora, da so ga hotli kamnjati, in vidila je, kako je bil od beriške druhali vjet, zvezan in od sodnika do sodnika peljan; kako obrekovan in tožen po krivem, kako mu v obraz bljujejo, ga s terstom tolčejo, v sramotnem plašču zaničujejo, mu ternjevo krono v glavo bodejo in k smerti obsodijo. Pod križem stojé in vidi njegove prebođene in razpete roke in noge, sliši preklinovanje in posmehovanje njegovih sovražnikov, sliši njegove pritožbe na križi: „Moj Bog! Moj Bog! zakaj si me zapustil!“ pa mu pomagati ne more; sliši ga klicati: „Žejen sem“; pa nima zanj druge pijače, kakor solze. Priča je, ko nagne svojo glavo in umerje. Ali vse to strašno terpljenje prenaša s prečudno poterpežljivostjo in vdanostjo v voljo Božjo. Kar je imela v sercu, to je imela na jeziku: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.“ — Vse njene misli in želje so bile torej le pri Bogu; njeno serce je bilo, kakor posvečen oltar, na katerem je vedno gorel ogenj svete ljubezni, njena duša prijeten raj, v kateri je zorel najlepši sad pobožnosti. Vsi pravični starega zakona, dasi veliki v svetosti, so le slaba podoba te duhovne posode; vsi svetniki novega zakona, ki so si Marijo v zgleđ jemali, so jej le od daleč podobni prihajali.

Pa — zajemaj morje, nikoli ne bo konca; naštevaj čednosti Marijine, nikoli ne boš prišel do kraja, in premišluj njeno svetost, nikoli je ne boš zapopadel. Nove svetove, pravi nek učenik, zamore Bog zmiraj ustvariti, ali večé vrednosti ni v stanu dati nobeni stvari, akoravno je vsemogočen, kakor jo je dal materi Božji. — Vidite, ljubi moji! tako je Marija naj-

boljši del zvolila, ker si je prizadevala v lepih čednostih obogateti in je v tem stanovitna ostala do konca. Na njo se torej dajo obrniti besede kraljevega preroka, ko pravi: „Veliko hčer si je nabiralo zakladov, pa ti, o devica! si vse prekosila — ti si najboljši del izvolila.

O kako vse drugačnih misel pa je zdanji svet! Za vse se trudi, le ne za čednost; vsega išče, kar je svetovega, le tega ne, kar je nebeškega, in tako leta za begočo senco, ki je vjeti ne more. Tako si bogatinec misli: Moj je najboljši del, ker sem z vsem založen, in si govori po evangeljskih besedah: „Duša bodi dobre volje, uživaj, jej in pij, in imej vesele dni!“ Pa pozabi, kaj se mu je zgodilo, ko je slišal glas: „Neumnež! še nocoj to noč bodo tirjali tvojo dušo, in kar si na kup spravil, čigavo bo?“ Prijatelj, le čednosti in dobre dela, ne pa zakladi in bogastva gredo z nami v večnost in pred sodnika. Kaj ti bo pomagalo, če imaš vse shrambe napolnjene z blagom, vse skrinje z zakladi, vse predale z denarji, pa boš vendar le s praznimi rokami pred sodnikom stal? — Tudi nečistnik misli: „Moj del je najboljši v razveseljevanji mesa.“ Ali kako bi bil ta del najboljši, ker pri vsem svojem veselju, edno pogrešaš največega veselja mirne in dobre vesti. Kratka slast te pripravi ob notranji pokoj, ob zdravje in čast, ob dušo in ob zveličanje; zakaj nečistniki ne bodo posedli Božjega kraljestva. — In kaj hočem reči od tega, ki najboljšega dela išče v zlozmem in lenem življenji? Kakošne dela boš položil na vago Gospodovo? ali pa morebiti misliš, da ti bodo nebesa zastonj priveržene? O kaj še! „Nebeško kraljestvo“, pravi Kristus, „silo terpi, in le tisti, ki se s silo bojujejo, ga nase potegnejo.“

2. Iz tega malega vidite, da najboljši del človekov ni jed in pijača, ne bogastvo in zakladi, ampak čednosti in dobre dela. Ta del si je zvolila Marija v življenji in ga je dosegla v svoji preveseli smerti, „zakaj draga je v očeh Gospodovih smert njegovih svetnikov.“ — Brez vse primere velika je bila sreča in gnada za Marijo, da je bila mati tega, ki je luč sveta, pot, resnica in življenje. Ali za te prednosti voljo še ni bila vzeta v nebesa. Bog ne plačuje darov, ampak zasluženje; le tisti hlapec, ki z zročeni talenti dobro kupčuje, zasliši vesele besede: „Blagor ti, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem

zvest, te bom nad veliko postavil, pojdi v veselje svojega Gospoda!“ Vidili smo pa ravno poprej nad Marijo, kako jo venča zlat venec najlepših čednost. „Kakor ceder na Libanu je povišana, in kakor cipresa na gori Sionski. Visoka, kakor palma v Kadesu je zrastle in kakor zasajena roža v Jerihi; kakor lepa oljika na polji, in kakor javor ob vodi je visoko zrastle. Kakor sladka skorija in lepo dišeče mazilo je dišala, kakor izbrana mira je dajala prijeten duh od sebe.“ (Sir. 24, 17 — 20.) Kako prečudno jo zaljša lilija čistosti, vijolica poniznosti, roža poterpežljivosti, bogaboječnosti in vdanosti v Božjo voljo! Vse njeno življenje je nepretergana versta prečudnih čednost in svetost. Kako veličastno je tedaj moralo biti njeno vnebovzetje, ki je bila tako bogata na zasluženji! Če je bilo kdaj veselo viditi, ko so skrinjo zaveze prinesli v mesto Davidovo, da jo je vsa Izraelska množica z veselimi klici in trobentnim glasom spremljevala, in je kralj David sam pred njo radosti poskakoval; koliko bolj častljivo so sprejeli Marijo, ki je skrinja nove zaveze in je bila vzeta v drugo, lepše mesto, v nebeški Jeruzalem! Z veliko častjo je bila sprejeta serčna Judit, ko je Holofernu glavo odsekala in otela vse ljudstvo. Z vrano godbo in s petjem jo časti viši duhoven z ljudstvom vred, rekoč: „Ti si slava Jeruzulema, ti veselje Izraelovo, ti čast svojega ljudstva!“ Z večo častjo in radostjo je bila sprejeta nova Judit, Marija, od vseh nebeških prebivavcov, ki jo spoznajo za začetnico svoje sreče in jo enoglasno pozdravljajo: „Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena!“ Kako lepo je viditi, kedar ima priti kraljeva nevesta v mesto svojega kraljevega ženina, v največem lepoticji, kjer se vse zlata in dražih kamenov lesketa in z zlato krono, z zlatim vencem na glavi. Vse jej dere naproti, vse jo želi viditi, vse jo z veselimi slava- in živijoklici pozdravlja. Pa vse to je še slaba podoba časti, s katero je bila sprejeta kraljica nebes in zemlje v nebeško kraljevo mesto. Njej hiti naproti sv. Mihael s svojimi vojskinini trumami, ki jo vsi pozdravljajo: Češčena, kraljica Angelov! Naproti jej gredo sveti očaki, ki so kdaj svoje dni po njej tako hrepeneče zdihovali; naproti preroki, ki so v duhu gledali njeno lepoto in njeni prihod oznanovali. Za njimi versta Izraelskih žen, ki jej kli-

čejo: „Ti si lepota svojega spola, ti blagoslovljena med ženami!“ Zadej množica družih zvoljenih, ki se zavzemajo nad njeno lepoto in z občudenja kličejo: „Kdo je ta, ki vstaja, kakor jutranja zarija, lepa kakor luna, izvoljena, kakor solnce, mogočna, kakor za boj pripravljena vojska?“ In po vseh nebesih odmeva od verste de verste: „To je Marija, mati našega Stvarnika in Odrešenika, nevesta sv. Duha, naša, ter zemlje in nebes kraljica!

Sklep.

Tako je torej Marija, povzdignjena za kraljico nebes in zemlje, kakor v življenji, tako v smerti najboljši del zvolila, kateri jej ne bo nikoli odvzet na dėsnici njenega sinu. — Kristjani! iz tega se učimo še mi, da le tisti imajo ob smertni uri najboljšega dela pričakovati, ki so svoje žive dni čisto in sramožljivo, ponižno, pobožno in goreče, pokorno, poterpežljivo in ljubeznjivo, po zgledu naše preblažene matere Marije živeli in si tako najboljši del zaslužili. Marija, kraljica izvoljenih, nam danes kliče iz nebes: „Zdaj tedaj, otroci, poslušajte me: Blagor vam, ako ohranite moje pota. Poslušajte nauk in bodite modri in nikar 'ga ne zametujte!“ Zvolite si čednosti in dobre dela za svoj najboljši del na zemlji! Živite za nebesa, terpite za nebesa, borite se za nebesa! Vedite, da le skozi križe in terpljenja se gre v veličastvo Gospodovo. K njej se ozirajmo v svojih stiskah in nadlogah, in kolikorkrat nas jutranje, opoldanje ali večerno zvonjenje vabi, klicimo jo na pomoč: „Sv. Marija, mati Božja, prosi za nas grešnike; prosi zdaj, prosi pa zlasti ob naši smertni uri, da še mi dosežemo najboljši del, in pridemo, ker smo tvoji otroci, vsi skup tje, kjer si ti, naša ljuba mati; — saj je le pri materi otrok ves srečen, pri materi v svojih nebesih! Amen.

Pridiga za 14. pobinkoštno nedeljo.

(Posvetna in večna skerb; gov. M. H.)

„Iščite najpoprej božje kraljestvo in njegovo pravico, in vse vam bo priverženo.“
Mat. 6, 33.

V v o d.

Gospod Jezus uči: „Ne skerbite za svoje življenje, kaj bote jedli tudi ne za svoje telo, kaj bote oblačili. — Poglejte ptice neba, ker ne sejejo in ne žanjejo, in ne spravljajo v žitnico, in vaš Oče nebeški jih živi. Ali niste več, kakor one?“ Bo mar vas manj živil. — Poglejte lilije na polju, kako rastejo; ne delajo in ne predejo; pa vam povem, da še Salomon v vsej svoji časti ni bil tako oblečen, kakor njih ena. Če pa travo na polju, ki danes stoji in se jutre v peč verže, Bog tako oblači; koliko bolj bo vas, maloverni? Ne skerbite tedaj, rekoč: Kaj bomo jedli, ali kaj bomo pili, ali s čem se bomo oblačili? Po vsem tem poprašujejo neverniki. Saj vé vaš Oče nebeški, da vsega tega potrebujete. Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo priverženo.“

Kristjani! ali ni to čuden nauk? Kakor ptice neba, kakor lilije na polji bi imeli živeti brez vse skerbi za posvetno življenje, in ne prašati po potrebnih hrani, po potrebnih obleki! Ako bi tako storil, misliš morebiti ljubi prijatelj skoraj bi jaz in moji brez oblačila hodili, in gladu ter mraza konec vzeli. Glej! Jezus ne zaverže vsake skerbi za posvetne potrebe, temuč le tisto edino skerb za posvetno, kjer se skerb za večno zanemarja ali pozabi. Perva skerb nam ima biti za keršansko čednost in večno zveličanje. „Iščite najprej božjega kraljestva“, druga za časno, obojna se lepo poda, obe se lepo strinjate.

Kako se posvetna skerb z večno lepo vjema, ali kako bi imeli vsred zemeljskih skerbi in opravil najprej za nebesa, za kraljestvo božje in njegovo pravico skerbeti, učim v današnji pridigi; pripravite se!

Razlaga.

Dokler da v tej zemljenski dolini solz prebivamo, ne moremo se posvetne skerbi znebiti; oh te skerbi za revni živeži in obleko so pri marsikterem zlo težke in mu lase belijo! One so kazen hudega greha; dokler bo človestvo na tej zemlji živelo, moral bo vsak v trudu in potu svojega obličja svoj kruh služiti in jesti. Ti kristjan! le svojo dolžnost dopolnuješ, kedar po svojem raznem delu za posvetno hrano in obleko in druge potrebe skerbiš. Pa zraven ne smeš svetih nebes pozabiti, ne smeš

1. zavolj posvetnega kruha in dobička kaj hudega storiti; ne smeš posvetnega blaga ali dobička po grešnem si prislužiti. Glej častivreden je pridelek, ti si ga s svojo umetno glavo, s svojo pridno roko, v potu svojega obličja, v sončni gorkoti ali v zimskem mrazu pridno in pošteno pridobil. Bog žegnaj tvoj pravični prislužek: pa glej, zaskozjibog glej, da ni kakega krivičnega ali nezvesto pridobljenega krajcarja med njim. Bog je tvojo skerb in tvoje delo žegnal in ti obilnost dal, o vari se in preglej, alj je vse po pravem potu v tvoje posestvo prišlo, ali nisi tudi kaj krivičnega, lažnjivega zavolj blaga storil. O ne beliča si ne pridobi po nepoštenem potu!

2. Ako kristjan za časno skerbiš, o ne zanemarjaj zavolj kakega dobička svoje dolžnosti, ne zanemarjaj dobrega, ki ga moreš storiti. Ne daj, ne menjaj za časne zaklade svetih zakladov dobrih del, ki jih bi mogel storiti. Ali kolikokrat se v tej reči pregrešimo! Glej od neumne skerbi, svoje časne zamoženje množiti, si večkrat terd in neusmiljen do vbogih in za kake krajcarje in rajniše, ki jih več šteješ, zamujaš zaklade nabirati, ki v večnost s teboj gredo. Glej, kolikokrat zanemarijaš zavolj kakega pota ali časnega opravila božjo službo in služiš krivičnemn mamonu, ko bi imel večnemu Gospodu hvalo dajati. Glej! zavolj dobička, ki ga od svojega posla imaš, zamudiš ga svariti ali ga spoditi, in ker tvoje premoženje raste, hira v tvoji hiši lepo keršansko obnašanje!

O prijatelj; ne opusti zavolj časne skerbi zavolj dobička svojih dolžnost, ki jih do Boga, do bližnjega, do svojega stanu imaš!

3. Kedar kristjan! za svoje časne potrebe skerbiš in se večkrat od jutra do mraka trudiš, izroči sad svojega dela čisto božji volji; naj Bog tvoj trud blagoslovi ali ne, svest si bodi, potrebnega kruha ti ne bo manjkalo. Ako ti tvoje skerbi in naprave obilno plačilo donšajo, ali tvoje polje, tvoji travniki in njive ti skednje in žitnice polnijo, hvali Boga in vživljaj zmerno njegove dobrote: pa ne zabi na revnega zravenbrata in deli po svoji zmóžnosti, ne zabi na Boga in njegove hiše božje. Izraelci so vselej pervine svojih sadov za potrebe tempelna in božje službe darovali; tudi hvaležni kristjan ne zabi na lepoto hiše, kjer Bog v presv. zakramentu prebiva! Ako pa vsa tvoja pridnost, ves tvoj trud komaj tvoje najperve največe potrebe pokriva, ako boren in reven ostaneš skoz in skoz, ne bodi nevoljen ali otožen; zaupaj v Boga, on, ki ptice neba živi, tudi tebe bo in tvoje nasitil, gotovo je ubožstvo bolje za te, za tvoje zveličanje.

4. Kar kristjan moj, bodisi visok ali nizek, star ali mlad, gospodar ali podložen, bogat ali boren — kar kristjan moj! pri vsem svojem delu in skerbljenji ne smeš zabiti, ja nikoli ne smeš zabiti, prva je skerb za božje kraljestvo in njegovo pravico. Ta skerb, ta misel te naj vselej presega. Ta skerb je pa, da si zmirom v stanu gnade božje da se zmirom v misli, v djanju in govoru vsega pregrešnega varuješ, da svoje keršanske dolžnosti zmirom zvesto spolnuješ, delaš, terpiš in živiš vselej v čast božjo. Glej kristjan moj, ako je ta skerb prav živa v tvojem sercu, ako imaš pri vseh svojih delih dober namen, vse po božji volji, vse v čast božjo storiti, glej, tedaj so tudi tvoje posvetne, najmanjše vsakdanje dela nič drugega, kot dela in skerbi za nebeško kraljestvo. Pohlevna zvestoba in voljnost, po kateri svoj posel, svoje rokodelstvo, svoje pote opravljáš, donša ti in nabira zaklade za nebesa.

S k l e p.

Ja ljubi bratje in sestre! skerbi, velikrat britke težavne skerbi so naša dedišna na zemlji. Pa te skerbi nimajo nas preveč motiti, nimajo prevelike, nezmerne in naše edine biti. Eden je, tisti, ki ptice živi in lilije oblači, on je vsemogočni oskerbnik naš; v njega moramo zaupati, njemu svoje skerbi

izročiti. Ako svoje dela pravično opravljamo in si nikoli kakega greha in krivice zavolj časnega dobička ne dovolimo, ako zavolj časnih opravil nobene dolžnosti ne opuščamo, in pridno in zvesto vsak po svojem stanu svoje dela storimo: potrebnega kruha nam nikoli ne bo manjkalo. Naša največa skerb naj bo, da smo v gnadi božji, da to gnado ohranimo, da svoje dolžnosti zvesto spolnujemo, da po zmožnosti dobrega storimo: henjale bojo enkrat vse posvetne potrebe in skerbi. Kdor pa voljo božjo dopolnuje, ostane vekomaj. Išcite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico vse drugo vam bo pri-
verženo! Amen.

Osnovane homiletične pridige.

10. Pobinkoštna nedelja.

(Prava molitev.)

V v o d. Dva človeka stavlja nam Jezus pred oči. Glejte ga farizeja, kako... ali se vam dopada? Glejte ga colnarja, kako... ali se vam ta dopada? Gotovo dopada vam ta, kateri je tudi Bogu dopadel: „Vam povem, ta je šel... Tak razloček je med ljudmi, ki molijo — nekteri Bogu dopadajo, uni pa ne... Tudi mi večkrat molimo, — učimo se torej denes od colnarja, ktera je prava, Bogu dopadljiva molitev?

R a z l a g a. Dva človeka sta... tudi doma bi bila lahko molila... pa sta šla v tempelj, molila sta v hiši božji, pred ljudmi. Tudi naša molitev naj bode:

1. očitna. Jedro vsake molitve je, da v sercu... pa vendar smo dolžni tudi očitno — posebno v cerkvi... Jezus je hodil v tempelj, tudi aposteljni in prvi kristjani, ako ravno preganjani, so se vendar le shajali in vkup... Koliko dobička donša očitna molitev v cerkvi! (Naštej kratko; glej kerš. nauk str. 29). Se ve da ne smemo delati, kakor farizeji, ki so le zavoljo tega, da jih ljudje vidijo in hvalijo, hodili v tempelj...

2. Ponižna. Colnar je stal od daleč in... ponižno naj molimo tudi mi! Stojimo pred Bogom — kdo je On in kdo smo mi? Stojimo pred Bogom, čegar je vse, kar smo in

kar imamo; če smo prejeli, zakaj... Stojimo pred B., da ga prosimo, ali bode berač mar prevzetan... Stojimo pred B., ki je sam rekel, da le ponižnim deli svojih dobrot. Tega pred molitevjo premišljajmo, in...

3. Zgrevana. Colnar terkal je na... Kako lepo se napraviš in umiješ, ko ti je stopiti pred visokega gospoda. Ali boš mar pred B. stopil in ž njim govoril, svoje duše pa ne boš omil in očedil? Kaj misliš, da mu bode molitev tvoja dopadla njemu naj svetejšemu... Zatorej očisti predenj svojo dušo, spovej se... alj pa vsaj pravo grevengo; na to spominja žegnana voda, s katero se poškropiš, ko stopiš v cerkev.

S k l e p. Molitve je še — hvala Bogu! na svetu. Pridno dobajate sem le... vidim vas moliti, ko zvoní... slišim tudi zvečer po hišah roženkranc moliti. Oh to je prav in lepo. Pa prave molitve je pičlo. Kako je pri nas? Zatorej molimo očitno, ponižno in zgrevano, tako... Amen.

11. Pobinkoštna nedelja.

(Ni nesreče brez sreče.)

V v o d. Vidimo denes pred sebo veliko revo, ki ne sliši in ne zna govoriti. Pač res, da je zemlja solzna dolina: vsak nosi svojo butaro, ti to uni pa drugo (naštevaj!). Pa ni nesreče brez... Kakor v današnjem sv. ev... Bog vselej vse prav stori, ni nobene nesreče brez... Zatorej kažem, da ima tudi nesreča svojo srečo.

R a z l a g a. Gluhomutec ni sam prišel k J. — pripeljali so ga dobri ljudje. Že prej so mu pravili od J. čudežev, zdaj, ko J. pride v ta kraj, peljejo ga k njemu. Ko bi ne bil gluhi in mutasti, morebiti bi se ga ne bil nihče anal, ž njim pečal, govoril... Nesreča pa je omečila ljudi in... tako

1. Nesreča druží in pobratuje ljudi. Vsi smo bratje in sestre, pa vendar ločijo nas razni stanovi in druge reči. Velikrat bogati malo mara za... visoki za nizkega... Pritisne pa kaka sila, pride kaka nesreča, omeči se serce bogatinu in usmili se... poniža se visoki in obišče revnega... jezni pođa roko svojemu sovražniku... Pobje toča na polji, požge ogenj pohištva... glejte! kako se ljudje prav po keršansko družijo in bratijo in si pod ramo segajo! Nesreča pelje

kralja in kraljico v borno slamnato bajto, pelje visokorojene mladenčce in device v bolnišnice, da strežejo ... (povej kaj od sv. Elizabete, od usmiljenih sester).

2. Nesreča časti in poveljuje Boga. „Bolj ko jim je prepovedoval, bolj ... Vemo, da je Bog vsegamogočen, sama ljubezen in neskončna dobrot, — pa kdaj ta resnica najbolj živo stopi pred našo dušo? V nesreči. Zdihuješ na bolni postelji ... poskušaš vse, pa vendar le ni ... Zdaj prav milo prosiš Boga, in glej! čudno se ti obrača na bolje: tvoja nesreča poveljuje Boga. — Hudobni jeziki so te pripravili ob dobro ime, ponižan in osramočen si, pri ljudeh ni pomoči; — pa glej čudno Bog ravna, da nedolžnost tvoja pride na dan: tvoja nesreča poveljuje ... Polja in nogradi niso rodili, proti huda sila, ne kaže se nobene pomoči, — Bog pa drugače pomaga, pokaže druge pota se živiti, obuja usmiljene serca, pride pomoč, odkoder bi se človek v misel ne vzel: tvoja nesreča poveljuje ... Koliko jih je, ki v sreči pozabijo na Boga in žalijo ga; pride pa nesreča, spominjajo se spet Boga in ... Kdaj se je zgubljeni sin spomnil očeta svojega? Tako tudi grešnika zmodri nesreča, da Boga spet časti in ljubi ...

S k l e p. Mutasti smo tudi mi, da ne govorimo prav; posebno ne dajemo časti Bogu, ko nam pošilja nesrečo! Pa mislim, da ste ozdravljeni in bote prav govorili; saj ste denes slišali, da ima vsaka nesreča svojo srečo. Zatorej: kar Bog stori, vse prav naredi. Amen.

12. Pobinkoštna nedelja.

(Keršanska ljubezen do bližnjega.)

V v o d. Skušali in zalezovali so J... Tudi današnje sv. ev. nam pripoveduje ... J. pa je odgovoril tako, da niso mogli ... odgovoril je tako, da je še nam v lep nauk. Po J. odgovoru hočemo se učiti: Ktera je prava ljubezen do bližnjega.

R a z l a g a. Ljubezni je dosti na zemlji: je mesena ... ljub. do dnarja, časti ... tudi ljubezni do bližnjega je še; alj je pa tudi prava, Bogu dopadljiva? Tudi farizeji so dosti dobrega storili in vbogaime dajali, kaj pa pravi J. od njih? Prava kerš. ljubezen je ta:

1. ktera ljubi vse ljudi. Judje in Samarijani niso se mogli, bili so si sovražniki; vendar ga je ljubil . . . in J. pravi: „Pojdi in stori tako.“ Kaj je neki posebnega, če ljubimo prijatle in dobrotnike, to delajo tudi neverniki — mi kristjani moramo ljubiti vse, clo sovražnike. Zdaj pa le sami prerajajte, koliko da je prave ker. ljub. med nami? Zavoljo žalbesedice, majhine škode . . . se vneme jeza, in sovražtva ni konec: hudo mu želiš, jamo koplješ, nočeš ž njim govoriti, clo viditi ga nočeš. Oh to ni prava . . . Drugače naj bode med nami!

2. Ktera ljubi v djanji. V serce se je Samarijanu nesrečni jud smilil, in kako ljubezujivo ravna ž njim (povej!). Govori še tako sladko, obetaj še tako bogato, brez del je prazna tvoja ljubezen: „Ljubezen kjer je, dela velikih reči.“ Zatorej vidiš siromaka, podaj . . . vidiš bolnika, postrezi . . . vidiš obrekovanega, potegni se zanj . . . vidiš grešnika, posvari in boljšaj ga . . . „Ako sta brat in sestra gola . . .“ Jak. 2, 15. 16.

3. Ktera ljubi brez dobičkarije. Duhovnik in levit sta šla memo . . . zakaj neki to? Tam v puščavi ni jih vidil nihče, da bi hvalil . . . Drugači je ravnal Samarijan . . . ni mislil: kaj dobim za to — kdo vidi . . . Pomagal je misleč, da vidi On, ki vse vidi in plačuje . . . Tako delajmo tudi mi! Pa veliko jih je, ki ljubijo bližnjega zavoljo dobička: ljudje me bodo hvalili . . . on je ta in ta in mi bode povernil . . . ljubimo zavoljo Boga: „Karkoli ste naj manjšemu storili . . .“

S k l e p. Stari sv. Janez evang. je pridigoval: „Otročiči ljubite se (glej brana II. 112.) . . . Ja ljubimo vse ljudi, v djanji in brez dobička, to bode prava kerš. ljub. in mi smo pravi kristjani: „Na tem bodo ljudje poznali, da ste moji učenci, ako se med seboj ljubite.“ Amen.

13. Pobinkoštna nedelja.

(Kako se očistimo dušnih gob?)

V v o d. Gobe so bile strašna bolezen, — govovi niso smeli med ljudmi stanovati . . . J. jih ozdravi. Še hujše so dušne gobe, to so naši grehi, pa J. nas tudi grehov ozdravlja. Poglejmo v sv. ev. in vidili bomo, kako se dušnih gob znebimo in očistimo.

Razlaga. Gobovi so slišali, da J. po deželi bolnike ozdravlja in da memo gre. Zatorej so povzdignili... Ako se hoče človek očistiti dušnih gob, mora

1. klicati: J. usmili se me! Nikakor drugači se človek ne more grehov znebiti, kakor le po J. — za naše grehe je terpel in umerl: „Kristus je nosil na svojem telesu. I. Pet. 2, 24. Kristus je izbrisal dolžno pismo. Kol. 2, 14. „To je moja kri, ktera bo prelita... Grešnik mora upati na J... klicati: Usmili... Ni dosti le zgrevati se in poboljšati... tudi kazen terpeti, vse, kar pa človek zamore, je veliko premalo za neskončno razžalenje... J. Bog-človek je mogel... torej le po njem...

J. pa je rekel: „Pojdite in skažite... Tako mora grešnik 2. iti k duhovnikom in se jim skazati. J. ne vidimo več, da bi k njemu šli in prosili... Pa usmiljeni J. je postavil aposteljne, učence in njih naslednike: „Sprejmite sv. Duha, katerim bote grehe odpustili... Kdor torej nosi dušnih gob, naj ne zanemarja sv. spovedi, naj posluša glas sv. cerkve, ki nas večkrat kliče in opominja stopiti v spovednico... pa spovejmo se ponižno in popolno... Deset je bilo očiščenih, pa le eden je prišel in zahvalil se; tudi grešnik

3. mora hvalo peti za odpuščanje grehov. Ni več dobrote od te, da nam Bog grehe odpusti (popiši srečo)... Alj mar taka dobrota ni vredna zahvale? Skazuj jo — kako pa? da greh tudi zanaprej obžaluješ — da pokoro delaš — greha se varuješ in da si mož beseda temu, kar si v spovednici obljubil, — varuj se priložnost... odpusti... povračuj...

Sklep. Kam pojdemo, rekel je sv. Peter, kakor k tebi, ti imaš besede večnega... Kam pojdemo, če smo bolni na duši, nosimo dušne gobe? Kličimo na J... pojdemo potem k duhovnikom — bodimo hvaležni... Tako se bomo očistili dušnih gob, čisti in zdravi homo na duši in tudi nam bô vera pomagala. Amen.

14. Pobinkoštna nedelja.

(Prevelika skerb za časne reči.)

Vvod. Vsaka stvar mora sama za se skerbeti in se preživljati. Drevo serka svoj živež iz černe zemlje... živina hodi in išče svojega življenja... tudi človek mora... V potu svojega obraza boš jedel... Tudi J. v denešnj. sv. evang. ne

prepoveduje skerbeti za...le perva skerb naša naj vselej bo za božje kraljestvo... Vendar koliko jih je, ki preveč...edino le za posvetno...To ni prav in keršansko, kakor denes pokažem.

R a z l a g a. Kdor preveč za posvetne reči skerbi:

1. zabi na sv. nebesa. Nikoli ni prida, če sta dva gospodarja pri hiši: „Dvema gospodoma nihče ne more...ne morete služiti Bogu in mamonu.“ Za naše serce se potegujeta dva gospodarja: svet in Bog, kateremu smo tudi služiti pri kerstu obljubili. Pa veliko jih je, ki služijo le...in zabijo na Boga in sv. nebesa; in tudi drugači biti ne more: kdor preveč za časno...ne more...misi le na posvetno, veseli ga le posvetno, išče le...serce visi na posvetnem...zabi torej na nebesa, za ktere smo stvarjeni.

2. Si napravlja veliko skerbi in si lase beli. Bogu služiti res človeku težko dene (popiši)...pa veliko več sitnost in težav napravlja človeka prevelika skerb za posvetno. Človek prehodi hribe in doline, vozi se čez reke in morja—zakaj? za nekaj dobička...koliko nevarnost in težav! Človek dela od zora do mraka, še cele noči prebdi, se trudi in peha do terdih žulov, zakaj?... Da ga le količkaj škoda zadene...da mu le količkaj nevarnost žuga...že je ves nemiren in pobit, spati ne more...In vsa ta skerb je prazna, če Bog ne pomaga: „Kdo zmed vas more s svojo skerbjo pridjati en komolc... Tako se posvetnež muči in martra.

3. Zataji sv. keršansko vero. „Koliko bolj vas, maloverni...po vsem tem poprašujejo neverniki.“ Naša vera nas uči, da vsegamogočni in dobrotljivi Oče nebeški lepo za nas skerbi: „Poglejte ptice pod nebom...lilije na polji...Naša vera nas uči, da nas je Bog za nebesa stvaril in da je clo svojega Sina dal, da bi se vsi zveličali... Kdor pa preveč skerbi, kaže, da nima prave vere alj jo zataji.

S k l e p. Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje serče. Kje je naš pravi zaklad? v nebesih, te nam ostanejo vekomaj. V nebesih naj bo tudi naše serce. Delajmo in skerbimo tudi za posvetno, pa ne preveč; zakaj kdor preveč skerbi za...zabi na nebesa... „Iščimo torej nar poprej...bo priverženo.“ Amen.

Družba sv. Mohora.

Veseli letos družbine knjige razpošiljamo, — veseli jih bojo tudi častiti družniki sprejeli. Tako zgodaj naše knjige niso prišle na svetlo še nikoli. Družniki imajo prvi Koledar za leto 1865 v rokah, — nemškega še nismo vidili nobenega. Pa tudi lepe so knjige, da jih bode gotovo vsak vesel prebiral. Da! le jih prebirajte zdravi in veseli, zares Vam bojo razbistrile um; in požlahtnile serce!

Pa tudi drugih reči je še, zavoljo katerih smo družniki družbe sv. Mohora po pravici veseli. Poglejmo na število družnikov in vidimo, da je letos narastlo na 2173 družnikov, torej je proti lani 413 družnikov več. Po raznih škofijah se razdelijo družniki tako le:

V goriški viši škofiji jih je	442
v kerški škofiji	491
v lavantinski škofiji	697
v ljubljanski škofiji	455
v teržaški škofiji	61
v sekovski in po družih škofijah	27
<hr/>	
vseh kup	2173

med katerimi jih je živih dosmertnih družnikov 168.

Poglejmo na dnarsko stran in tudi ta se nam kaže vesela. Plačali smo stari dolg iz leta 1863, kateri je znašal 162 gld. 70 kr., — dali smo družnikom za njih letnino, od ktere družbi le 92 kr. čistih ostane, 34 tiskanih pol, — tiskano polo torej po tri nove krajcarje! — podali slovenskim pisateljem za njih izvrstne izdelke 230 gld. za darila in zraven je pa še čistih ostalo 268 gld. 56 kr.

Celi ta ostanek smo pa spet v podporo slovenskega slovstva obernili. Kupili smo za nje

			gld.	kr.
1.	120	iztisov bukev: Marije rožencvet	44	—
2.	120	— — Humbertove resnice svete vere v pre- mišljevanje	60	—
3.	120	— — Lavretanske pridige	63	76
4.	105	— — Živalstvo	52	50
5.	105	— — Rastlinstvo	48	30

Lavretanske pridige, Humbertove resnice in Marije Rožencvet se tako razdelé, da prejme vsak čast. dekanjski predstojnik ‚pridige‘ in ‚resnice‘ vsacih po enem, ‚Marije Rožencvet‘ pa v dveh iztisih na dar; čast gg. bogoslovcem v Gorici, Ljubljani in v Mariboru se daruje ‚pridig‘ in ‚resnic‘, vsacemu semenišču po 16, celovškim bogoslovcem 12 iztisov; ‚živalstvo‘ in ‚rastlinstvo‘ pa se razdeli med rodoljubno slovensko mladež

na gimnazijah v Celju, Celovcu, Gorici, Kranju, Ljubljani, Mariboru, Novem mestu in Terstu ter na realkah v Gorici, Ljubljani in v Celovcu vsakemu teh učilišč v 10, samo celovski realki v 5 iztisih. Naj jih čast. gospodje, ki jih prejmo, blagovoljno razdelé med najvrednije mladenče, kar se jih za nje oglasi!

Ravno tako veselo narašča družbina matica. Na koncu prvega leta 1860 je iznašala matica 950 gld.; v letu 1861 se je zvišala na 2250 gld.; leta 1862 na 2650 gld.; leta 1863 pa na 3250 gld. v državnih obligacijah, kakor je razvidno iz dozdanih razkazil. Tekočega leta (do 4. julija) je prirastlo družbini matici 663 gld. 78 kr., za kateri denar se je nakupilo osem državnih obligacij po 100 gld. s 5 odstotki, 7 gld. 78 kr. se bode pa branilo za dalje nakupovanje; po tem takem šteje sedaj matičino premoženje 4050 gld. v državnih obligacijah.

Kar torej družba sv. Mohora stoji na cerkvenem polji, razvija se in dela dokaj veselo. Nova priča, da sv. cerkev podpira narodnost in ljudsko pravo omiko.

Da pa tako veselo napredujemo, gre prva hvala in zahvala našim marljivim in rodoljubnim pisateljem, ki nam pošiljajo toliko mikavnih spisov. Za njimi gre druga hvala in zahvala častitim dekavijskim in farnim predstojnikom, ki tako radi razpošiljajo povabilnice po svojih farah in vabijo k družbi verne svoje ovčice. Bog jim plačaj ves njih trud in ves njih dnar, ki ga na to bogoljubno napravo obračajo!

H koncu še nekatere ponižne prošnje:

1. Naj čč. gg. družniki tiskarni pregrešek v Koledarčku v rubriki: „2 družbini podporniki“ blagovoljno popravijo in namesto „165 gld. 38 kr.“ berejo le „18 gld. 38 kr.“

2. Naj čč. gg. dekani in drugi predstojniki, katerim smo knjige tudi za druge družnike poslali, družbine knjige razdelijo tako, kakor pridjani povabilni listi kažejo.

3. Naj vsi čč. gg. rodoljubni Slovenci in Slovenke našo družbo tudi zanaprej slovenskemu ljudstvu iskreno priporočajo, da nam se bolj in bolj narašča in razprostira družba sv. Mohora in veselega, žlahtnega sadja donaša od leta do leta.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija.

Č. g. Ferènik Lambett dobil je faro Žabnice. Č. g. Blaas J. pride za kaplana v Eržno. Č. g. Fischer Mih., fajmošter je penzioniran.

Ljubljanska škofija.

Č. g. Barlič Martin, odpovedal se je zavolj bolehnosti lkaliji v Polomu.